

7.

Sám. Úplně sám vychutnávám každou chvilku tady na Krávovně. Pan Beránek dopil, čapnul kbelík s kolínkami a se slovy „*tak servus*“ kopnul do vrtule. Sám. Úplně sám. Mým jediným parťákem je tikající budík. Tik ťak, tik ťak... Je vedro, na pivu by určitě padala pěna, kdyby tu nějaké bylo... Tik ťak, tik ťak a občas nějaké to cvrlikání ptáčků a hlavně bzzzzz... Nasávám ten horký vzduch letního večera, Krávozna voní, až se z toho hlava točí...

A, vidím, že tu mám nějaký vzkaz:

Loupáku,

1) *nechávám tu peníze na nájemné*

2) *v pátek jsme objednali na pátek rohlíky, kdybys je nepřivezl, domluvil jsem, že je vezmeme až odpoledne*

3) *dnes odpoledne by se tu měl stavit Lískovec*

P.S. Hezky si tu užij ten den na Krávovně, popovídej si s panem Beránkem a hezky nám tu hlídej.

Ahoj Žofka

A v pátek jsme tu jako na koni, těš se. Ty komáři jsou nějaký podrážděný, strašně štípou. Jinak je tu hezky. Tak se měj hezky.

Ahoj Mája

Tolik tedy vzkaz. Už na to skoro nevidím, na Krávoznu padá tma. Jdu se vykoupat do řeky, skoro zasyčím, když se do ní jako do natřepaných peřin položím. Kdyby mě tak viděli Čochtani, jak hlídám tábor. Tohle jim nesmím říct, nechám si to pro sebe... A zase bzzzzz kolem mě. Už si zvykám. Cestou zpátky přemýšlím, kolik hodin tady budu jen tak s Krávoznou o samotě – je to víc než 40. Vyklepávám vodu z ucha a zabíjím komára. Nezlob se kamaráde, ale tumáš ťafku...

Sedím v kruhu u nezapáleného ohně a zapálené svíčky a pískám si nějakou nedvědovku. Tik, ťak a bzzzzz a au a písk. Hotová filharmonie... Ptáci letí do hnízd na kutě. Labuť letí do Třeboně. Velkej vůz couvá do garáže – zkrátka letní noční obloha jak má být.

„Ahóóój,“ ozve se pološeptem. Vystartuju jako raketa, tep mám aspoň 200 a poslouchám, uši našpicovaný. Tik, ťak a bzzzzz... Nic jiného neslyším. Asi mám z toho vedra halucinace, nebo co, myslím si v duchu.

„Ale nemáš,“ ozve se a ze tmy vystoupí – kdo? Ano, lžičky u pasu, čepičky, přezka z půlměsíce. Jsou to oni, Kvíčala a Cvrčala. Sláva. Tak to až přijedete v pátek vy, bude Krávozna úplně plná...

„Ahóóój, skřítkové, posad'te se tady u nehořícího ohně a hořící svíčky,“ říkám. A pak si dlouho, dlouho povídáme o vás, o Krávovně, o nich. Bzučení ustalo, ptáci už asi chrní nebo ochrnuli, nebe je černé jako saze a září na něm miliony hvězd. Jedna z nich padá a kreslí za sebou bílou šmouhu, která vzápětí mizí.

„To si přejeme taky...,“ povídá Kvíčala.

„Co si přejete taky?“ na to já.

„No to, co ty...“ dodává Cvrčala.

„Aha, já zase zapomněl pánové, že vy umíte číst i myšlenky...“ řekl jsem. „To bych chtěl umět taky...“

„Tak to radši nechtěj,“ dodávají oba sborově...

Asi mají pravdu. Takhle je to fakt asi lepší. To by se člověk asi dověděl věci!

„Koukejte, Labuť letí do Třeboně a Velkej aut'ák couvá do garáže,“ povídám.

„Jestli chceš, naučíme tě znát všechny souhvězdí, jak vy říkáte *VÁŠEHO KRÁVOVSKÉHO NEBE*, chceš?“

„No jéje, už několik lidí se mi to snažilo vysvětlit a ukázat, ale já ty souhvězdí stejně nikdy všechny nenašel...“ povídám.

„To je hračka, to tě naučíme a uvidíš, že tentokrát si to budeš pamatovat...“

Ještě než vám převyprávím, co mě všechno řekli, musím poznamenat, že ráno jsem si to skutečně všechno pamatoval a těšil jsem se na čtvrteční večer, že sám sebe vyzkouším – a světe div se – to, co se nepodařilo Bobrovi, když mě před pár lety souhvězdí učil, se podařilo Kvíčalovi a Cvrčalovi za jedinou noc. Tak tedy poslouchejte, jak mě to naši dva skřítkové pověděli:

*Báje vypráví, že v **LABUŤ** se proměňoval vládce Olympu, mocný Zeus, když se chtěl podívat mezi lidi. V této podobě navštívil i spartskou královnu Lédu, která ho zaujala svou krásou. Aby se k ní mohl přiblížit, dal se pronásledovat **ORLEM**, dalším souhvězdím, a královna ho před tím orlem zachránila.*

*Kousek dál číhá na obloze **LYRA**, hudební nástroj. Staří Řekové si vážili nejen hrdinů a siláků, ale dovedli ocenit i opravdové umělce. A umělcem byl v oněch dávných dobách Orfeus, který hrál na lyru darovanou mu bohy.*

*Když otočíš své oči víc na východ, uvidíš **DELFINA**. Cvičení delfini, kteří vozí na svých hřbetech lidi, nejsou žádnou novinkou. Už antický pěvec a básník Arión plul mořem na zádech delfína. Na lodi, kterou se plavil po moři byl totiž vydírán námořníky, kteří se rozhodli ho nakonec zabít. Arión si vymínil, že ho nechají ještě naposledy zahrát na lyru a zazpívat. Ti mu to dovolili, ale když ho potom vrhli do moře, neutonul. Jeho hudba totiž přilákala hejno delfinů, z nichž jeden vzal pěvce na hřbet a doplul s ním do přístavu. Za to, že zachránil miláčka bohů Arióna, se dostal na oblohu.*

*A teď se podívej támhle. To je **PASTÝŘ**, nebo chceš-li **HONÁK**. Ten byl podle bájí kdysi oloupen svými bratry o stádečko volů a toulal se jako žebrák světem. Všude, kam přišel, viděl jak musí rolníci tvrdě makat, aby získali živobytí pro své rodiny. Přemýšlel, jak by jim pomohl, a protože byl spíš přes to přemýšlení, než aby se jako ostatní zapřáhl do opratí pluhu, vymyslel první pluh tažený zvířaty a zbavil tak lidi odvěké dřiny. Za to, že lidem takhle píchnul, zvětšil Zeus prostého pastýře na obloze jako souhvězdí.*

*Další souhvězdí, **CEFEUS** byl podle pověsti etiopský král, manžel **KASIOPEJI**. Měli dceru **ANDROMEDU**, která se provdala za **PERSEA** a celá královská rodinka se tak octla na obloze. Cefeus, kterého jsme my přejmenovali na „Kefuse“ nebyl v pověstech nic moc důležitý a proto ani jeho souhvězdí není nijak nápadné. Chvilku jsem ho musel hledat, ale našel jsem ho...*

***HADONOŠ** je na obloze znázorněn jako silný muž držící v ruce **HADA**. Ten mu pomáhal hledat léčivé rostliny, protože Hadonoš byl lékař. Od Kentaura, napůl člověka, napůl koně se naučil léčit všechny nemoci a všechna zranění, ba dokonce i křísit mrtvé. Protože tím se ale porušil řád světa, rozhněval se na Hadonoše bůh podsvětí Hádes, který se bál, že by podsvětí bylo zanedlouho prázdné, a proto poprosil Dia, aby Hadonoše nějak skřípnul.*

*A co támhleto, ptám se. To je asi **SEVERNÍ KORUNA**, že jo? Jo, to je trefa, na to Kvíčala s Cvrčalou. Severní koruna je darem boha Bakchuse Adrianě, dceři krétského krále Mínoa. Byla to prý překrásná čelenka, kterou Bakchus po smrti Adriany vyhodil na oblohu, aby ji už žádná jiná žena nemohla nosit. Drahokamy se proměnily ve hvězdy, které září v noci na obloze.*

*A zbývá nám **HERKULES** a **DRAK**, který se dostal na oblohu za pomoic Herkulovi. Herkules byl synem vládce bohů Dia a vykonal mnoho velkých činů. Už jako dítě vynikal silou. Zabil nejzroztodivnější nestvůry a prošel i otroctvím. Zeus ho učinil nesmrtelným a vykázal mu čestné místo na obloze.*

„Tak, a teď už to všechno víš a koukej to říct a ukázat vašim človíčkům,“ povídá Cvrčala.

„A víte, Kvíčalo a Cvrčalo, když se tak podívám na **HERKULA** a **SEVERNÍ KORUNU**, vidím písmena **K** jako Kvíčala a **C** jako Cvrčala. Akorát to „ká“ je nějak obrácené, jako by naruby, a to „c“ jako by na zádech, řekněte mi proč?“ Obracím se k místům, kde seděli, ale nikde nikdo. Slyším jenom tik ťak, tik ťak....

Ale tentokrát to nebyl sen, tentokrát tu určitě byli. Jak bych se přece jinak naučil tolik věcí o souhvězdích našeho krávového nebe? Ale proč je to „ká“ jako by obrácené a to „cé“ jako by na zádech, to už jsem se nedozvěděl... To se budu muset zaptat asi vás. Náhodou – nevíte to někdo??? A hlavně vám všechny ta hvězdičky musím ukázat, protože jinak – to by byl asi mazec...

Loupák

1. července 1994, Krávozna
